

19. Feb. 1844

FACTS

Date:

19. Feb. 1844

Page number:

Dagbog B, side 72-74

TRANSCRIPTION

Fastelavns Mandag 19 Febr 44.

Der er en farlig Klippe, hvorpaa mangen Maler strander – den heder: Kjedsommelighed. Ogsaa jeg gaaer den grumme nær. Hvor sjældent seer nogen mit Maleri med Glæde, med synlig Fornøjelse, uden en og anden, der forstaaer sig paa Reflexer, varme og kolde Farver o s v. Det kan være meget fortreffeligt, og jeg troer selv, at Maleren kun var lidet tjent med et Publicum, der slet ikke havde et øvet Øie. Men jeg vilde dog saa gjerne, at mine Malerier ved deres Stemning mere end ved deres Teknik skulde være istand til at interessere. Dette er vist uopnaaeligt, thi fra først jeg begyndte at male, har dette været mit kjæreste Ønske, og jeg har endnu ikke seet det realiseret – eller kun en Tilnærmelse hertil. Malere og Kunstkjendere have tit og maaskee for tit rost mig – Publicum har stadig kjedet sig, og ønsket: flere Træer og: noget Levende. Have jeg end ikke savnet Opmuntring •73• af vægtige Stemmer, saa vil jeg dog tro, en ringe Yttring af Publicums Glæde vilde ganske anderledes opmuntre og opflamme mig. Men det maatte rigtignok være sand Glæde og ikke det Honningsmiil, hvormed hvert sukkersødt Billed fra Bærenzens Institut og utallige andre Væmmeligheder modtages. Den Overbeviisning, at jeg gjør Andre en virkelig Glæde er en langt skjønnere Løn, end [overstreget: selve] Bevidstheden om at have fuldendt selv det allerbedste Kunstværk, der kun var tilgængeligt for det øvede Øie. Jeg seer det med mine Tegninger. Jeg vilde hellere end gjerne tegne Billeder til Alverden, men standses altid ved Tanken om at de Mænd, hvis Dom jeg agter høiest, anseer disse Ting for Narrestreger og Tidsspilde. De gjør min Kunst til et Arbeid og jeg vilde have det skulde være en Lyst, hvad det aldrig kan blive: at arbeide paa en Ting, man veed, Faa eller Ingen ændser, naar den er færdig. Disse Faa kunne ikke glæde dem ved mine Arbeider uden som Ting, der love bedre Efterfølgere; men de tage Feil. Den er alt for megen Dovenskab, Flygtighed, Mangel paa Udholdenhed og skarpt Syn til, at jeg nogensinde vil drive det til en saadan Teknik som vore bedre Kunstnere for Øieblikket •74• have. Naar jeg maatte lege mig igjennem Livet med Pensel og Farver til Legetøi, da skulde der maaskee komme et og andet Glimt, der nu qvæles af den forbandede Pligtfølelse, der aldrig har skabt det Ringeste, der er værdt at nævne, hverken i Livet eller i Kunsten. Saa! der fik Pligterne et Tryk – men de kan ikke vente Andet af mig, da de bestandig vælter dem kun halvt over mig, lader Fristelsen netop forstærkes til at sætte dem til side, og lader mig bestandig være i et Pløre af Ting, jeg kunde gjøre; men herefter gjør jeg det slet ikke!!!

72.
Norden har fortælt mig, og føler: ^{som Lykke} Sligt er for kvinder.
Derfor, ja, de kan rigtig nok kjædet presses lidt sam-
men og en Taare stige - den gaar ikke over Brøden,
finder ikke sin gamle Vei ned over kinden, thi op-
her maa j' føle: Barnet er borte, og der med: den
Lindring og Velgjørelse, der ligger i stille Grand.

Fastelæns Mandag 19 Febr 44.

Der er en forlig Klippe, hvorpaa mangen Maler
strender - den hedder: Kjedsommelighed. Og saa j'
gaar den grimme ned. Hvor sjældent sees nogen
mit Maleri med Gled, med rigtig Fornøjelse,
uden en og anden, der forstaaer sig paa Nofleser,
vaane og kalde Farver o. s. v. Det kan være meget
fortreffeligt, og j' truer selv, at Maleren kun kan
lidt tjent med et Publikum, der slet ikke har et
øiet p' de. Men j' vilde dog saa gjerne, at mine
Maleries ved deres Stemning mere end ved deres
Technik skulde være istand til at interessere.

Det er vist uopnaaeligt, thi fra først j' begynde
at male, har det været mit kjæreste Ønske, og
j' har endnu ikke set det realiseret - eller kun
en Tilnærmelse herat. Maler og Kunst kjender
hvor tit og maaskee for tit rost mig - Publikum
har stadig kjædet sig, og ønsket flere Træer og
møgt Levende. Har j' end ikke savnet Opmærksom

73

af vægtige Stemmer, saa vil jeg dog tro, en ringe
Udførelse af Publikum's Glæde vilde ganske anderledes
opmuntre og opflamme mig. Men det maatte
rigtig nok være sand Glæde og ikke det flammende
smil, som med hvert sukkerøst Billede fra Ka-
serens Institut og utallige andre Væsenligheder
modtoges. Den Overbevisning, at jeg gjør Andre en
virkelig Glæde es en langt skjønnere Løn, end
selv Berøstheten om at have fuldendt selv det aller
bedste Kunstværk, der kun var tilgængeligt for det
væddes Øie. Jeg saa det med mine Tegninger.
Jeg vilde hellere end gjerne tegne Billeder til
Almenden, men standser altid ved Tanken om
at de Mand, hvis Løn jeg agter høiest, anseer
sine Ting for Nærrestrøjer og Tidsforbrud. De
gjør min Kunst til et Arbeid og jeg vilde have det
skulde være en Lyst, hvad det aldrig kan blive: at
arbejde paa en Ting, man ved, Faa eller ingen
veder, naar den er færdig. Lids. Faa kunne
ikke glæde dem ved mine Arbejder inden som
Ting, der have bedre Efterfølgere; men de tage
feil. Der er alt for megen Daaenst, Styg-
ghed, Mangel paa Udholdenhed og skarpt Syn
til, at jeg nogensinde vil dræbe det til en sand
Teknik som vore bedre Kunstnere for Publikum

74
have. Naar j maatte lege mig i grimmu Løst
med Pensel og Farver til Legetoi, da skulde
der maaske komme et og andet Glimt, der
mig gædes af den forbandede Pligt følelse,
der aldrig har skabt det Nærmeste, der er
værdt at nævne, hverken i Løst eller i Krimten.
Saa! Ser fik Pligterne et Fy Træk - men de
kan ikke vende Andet af mig, da de bestandig
velter den kin halvt over mig, lader Fæstet
den net op forstærkes til at sætte den til side, og
lader mig bestandig være i A Plac af Ting,
j hinde gøre; men herefter gør j det slet
ikke!!!

24 Febr 1844

af desorte Riddere - af Ingemann. I/30

Og see! - imellem tuende Kæmpesjæle
En dyb og kuldøs Afsnind aakred sig,
Den skjulede kunnstij han med tynde Fjælle,
Saa at den blev en klæpesangtænd Lij;
Da spændte han med overjordisk Vælde,
Imellem Klipperne forrændelig
Whjre Strænge, af Metaller blandet,
Og see! en Trøjleharpe for ham staudet!

Den Overdub i Atheren sig haved,
I Jordens Middelrumet den Plac tog.